

I. Příchod Železného muže

Na okraj útesu došel Železný muž.

Přišel zdaleka? To nikdo neví. Odkud byl? To nikdo neví. Jak byl postaven? To nikdo neví.

Stál na útesu, na samém okraji, v úplné tmě. Byl vyšší než dům.

Vítr mu prozpěvoval mezi železnými prsty. Jeho obrovská železná hlava, podobná popelnici, ale velká jako celý pokoj, se zvolna natočila vpravo a pak zase vlevo. A s ní i železné uši, nejdřív sem a pak zase tam. Naslouchal moři. Oči jako reflektory mu zářily, nejdřív bíle, pak červeně, potom infračerveně. Železný muž si prohlížel moře, nikdy předtím ho neviděl.

Pohupoval se v silném větru, který ho postrkoval do zad. Naklonil se dopředu, na samém okraji vysokého útesu.

Pravá noha, obrovitá železná pravá noha se zvedla – vzhůru, pak dopředu do prostoru – a Železný muž udělal krok ze skály, do prázdna.

PRRRRÁÁÁÁSSSSK!

Převrhl se z útesu, hlavou napřed.

PRÁSK!

PRÁSK!

PRÁSK!

Pomalou se převaloval z kamene na kámen, z jednoho výstupku na druhý. A jak tak narážel a narážel a narážel...

Stál na útesu, na samém okraji, v úplné tmě.

Upadly mu železné nohy.

Ulomily se mu železné paže a od nich pak i ruce.

Upadly mu velké železné uši a vypadly oči.

Utrhla se mu velká železná hlava.

Všechny ty součástky padaly, rozletovaly se, narážely, drkotaly a zvonily o kamenitou pláž dole v hloubce.

Spolu s ním se zřítilo i pár kamenů.

Pak...

Ticho.

Jen šumění moře, které okusovalo okraj kamenité pláže, na níž se povalovaly všude možně poházené kusy a kousky Železného muže, tiše a nehnutě.

Jen jedna železná ruka, která spadla za starou námořnickou botu plnou písku, co moře vyplavilo na břeh, chvíli mávala prsty, jako krab převrácený na záda. Pak zůstala klidně ležet.

Hvězdy dál putovaly po obloze, vítr dál škubal trávou na vrcholku útesu a moře dál vřelo a dunělo.

Nikdo nevěděl, že Železný muž spadl.

Minula noc.

Těsně před rozbřeskem, když temnota modrala a siluety kamenů se od sebe začaly oddělovat, prolétli nad tím vším s křikem dva racci. Přistáli na písčitém kousku země. Na útesu měli v hnízdě dvě mláďata a hledali něco k snědku.

Jeden z nich vzlétl – Ááárk! Něco zahlédl. Plachtil nízko nad ostrými kameny. Přistál a cosi zvedl. Bylo to lesklé, kulaté a tvrdé. Oko Železného muže. Donesl ho druhému rackovi a oba se na tu podivnou věc dívali.

A oko se dívalo na ně. Koulelo se ze strany na stranu a hledělo nejdřív na jednoho ptáka a pak na druhého. Rackům připadalo jako nějaký podivný mlž, co na ně vykukuje ze své schránky.

Nato vzlétl druhý racek, zakroužil, přistál a cosi zdvihl. Nějakou podivnou těžkou věc. Zpátky se vracel nízko a pomalu, jak ji táhl. Konečně ji upustil vedle oka. Tahle nová věc měla pět nohou a hýbala se. Rackům připadala jako nějaký zvláštní druh kraba. Mysleli si, že našli divného kraba a divnou škebli. Nevěděli, že objevili oko a pravou ruku Železného muže.

Ale jakmile se oko a pravá ruka shledaly, oko se podívalo na ruku a modře zasvítilo. Ruka si stoupla na tři prsty a palec a natáhla ukazováček jako dlouhý nos. Zašátrala kolem. Dotkla se oka. Rozradostněně ho zvedla a zastrčila si ho pod prostředníček. Oko teď vykukovalo mezi ukazovákem a palcem. Ruka viděla.

Rozhlédla se. Pak vyrazila a dloubla jednoho racka strnulým prstem, načež se vrhla po druhém a vrazila prstem i do něj. Oba racci s vyděšeným křikem odlétli do větru.

Ruka se pomalu plížila po kamenech a pátrala. Náhle se rozběhla, něco chytila a zatáhla. Jenže ten předmět byl zaklesnutý mezi dvěma balvany. Byla to jedna z paží Železného muže. Ruka nakonec nechala paži být a cupitala sem a tam mezi kameny, až se zastavila a čehosi se jemně dotkla. Byla to druhá ruka. Stoupla si, zahákla prst za malíček ruky s okem a nechala se vést. Ruka, která viděla, odvedla tu slepou po špičkách prstů zpátky k paži a společně ji vytáhly. Ruka s okem se připevnila na zápěstí. Paže vsta-

la a kráčela po ruce. Druhá ruka se jí chytila jako předtím a tahle prazvláštní trojka se vydala hledat dál.

Oko! Němě na ně mrkalo vedle černobílého oblázku. Vidoucí ruka připevnila oko na slepou ruku, takže už viděly obě. Rozběhly se mezi kameny. Zanedlouho našly nohu. Vyskočily na ni, takže noha pak poskakovala přes kameny a na ní se houpala paže, zachycená za ruku nahore na noze. Druhá ruka se držela té první. Obě ruce s očima naváděly nohu, natáčely ji hned tam a hned zase jinam, jako jezdec vede koně.

Brzy našly druhou nohu a druhou paži. Obě ruce teď s okem v dlani a paží zavěšenou v zápěstí poskakovaly každá na jedné noze po pláži. Hop, hop, hop, a dívaly se mezi kameny. Jedna našla ucho právě ve chvíli, kdy druhá objevila obrovský trup. Ruce k němu pracně připevnily nohy, pak i paže a potom jedna druhou, takže na pláži stálo tělo s rukama i nohama, jen bez hlavy. Chodilo po pláži, oči v rukou, a hledalo ztracenou hlavu. Konečně ji našlo – bez očí a bez uší si hověla na hromadě červených řas. Železný muž bleskurychle vrátil hlavu a pak i oči na své místo, takže všechno bylo, kde mělo být, až na jedno ucho. Kráčel po pláži a hledal ztracené ucho a mezitím vyšlo slunce a začal den.

Oba racci seděli na římse vysoko na útesu. Sledovali obrovitého muže, jak pochoduje tam a zpátky po kamelech. Mezi nimi leželo velké železné ucho. Nebylo k snědku ani pro ně, ani pro mladé. A tak tam leželo.

Železný muž hluboko pod nimi hledal dál.

Konečně toho nechal a pohlédl na moře. Přemýšlel